

D ů v o d y:

Právo na odúmrt' příslušející podle § 760 obč. zák. státu není dědickým právem, nýbrž nárokem na universální posloupnost spočívajícím na právu veřejném. Stát není tudíž dědicem, z čehož vyplývá, že nemá práva, zakročovati za pozůstalostního řízení. Není proto oprávněn, dokud odúmrt' nebyla vyslovena, ani napadati opatření pozůstalostního soudu o dědické přihlášce ani brojiti proti usnesení o vydání odevzdací listiny dědicům. Jeho oprávnění k rekursu nastává teprve, byla-li odúmrt' právoplatně vyslovena. Správnost toho názoru plyne z § 130 nesp. říz., podle něhož pozůstalostní soud odevzdá pozůstalost jako odúmrt' fisku a učiní za tím účelem oznámení příslušnému úřadu teprve, kdy přes vyzvání vyhláškou nikdo v určené lhůtě neohlásil a nevykázal dědické právo. Jinak není ani vyznamenání finanční prokuratury za odúmrt'ní erár odůvodněno v zákoně (Viz rozhodnutí bývalého Vídeňského nejvyššího soudu Gl. Ung. čís. 10.482 a čís. 12.804, nová řada čís. 1499, 5452, 5543 a sb. Nowak, IV č. 257). To jest ostatně též názorem literatury (Krasnopolski, Erbrecht str. 206 a 207, Stubenrauch I. str. 929, pozn. 1, Ott, Rechtsfürsorgeverfahren str. 249, pozn. 13, Krainz-Ehrenzweig, Erbrecht str. 373 pozn. 14). Bylo proto k dovolací stížnosti dědiců napadená usnesení změnití a stížnost podanou českou finanční prokuraturou do usnesení prvního soudu odmítnouti jako nepřipustnou.

Čís. 9613.

Do souhlasných usnesení nižších soudů v řízení sporném (exekucním) jest nepřipustným dovolací rekurs, neodvolal-li se první soud výslovně na svou vázanost předchozím zrušovacím usnesením rekursního soudu a v dovolacím rekursu není napadán právní názor rekursního soudu ve zrušovacím usnesení.

(Rozh. ze dne 6. února 1930, R I 60/30).

Usnesení exekučního soudu, jímž bylo rozhodnuto o návrhu na zrušení exekuce, rekursní soud zrušil a uložil prvnímu soudu, by, doplně šetření, znovu rozhodl. E x e k u č n í s o u d pak návrhu vyhověl, r e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekursy vymáhajících věřitelů.

D ů v o d y:

Dovolací rekursy nenapadají právní názor rekursního soudu vyslovený o pojmu příslušenství ve zrušujícím usnesení ze dne 12. března 1926, dovolací rekursy některých vymáhajících věřitelů jej naopak označují

za »jistě správný« a prvý soud vydal nové usnesení, aniž se výslovně odvolal na svou vázanost tímto zrušovacím rozhodnutím rekursního soudu. Není tu tedy předpokladů, za kterých nejvyšší soud výjimečně uznává přípustnost dovolacího rekursu proti srovnalým usnesením nižších soudů přes ustanovení § 528 c. ř. s. pokud se týče §§ 78 a 402 ex. ř. (srovnej rozhodnutí uveřejněná ve sb. n. s. pod čís. 3292, 5119 a 7492), a bylo proto dovolací rekursy odmítnouti jako nepřípustné.

Čís. 9614.

Pro soudní odhady k vůli vyměření zemské dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti platí ustanovení soudního řádu o provádění a zhodnocení znaleckého důkazu. Odchylují-li se výsledky odhadů podstatně od sebe, jest soud povinen, by přihlížel k dřívějšímu odhadu a dbal jeho výsledku při zhodnocení posudku znalců, a to z úřadu. Soud provádějící odhad k návrhu zemského inspektorátu pro zemské dávky, nemůže rozhodovati o tom, zda se úřad vyměřující dávku má spokojiti s dřívějším odhadem k jinému účelu.

(Rozh. ze dne 6. února 1930, R I 62/30).

Soud první stolice povolil k návrhu zemského inspektorátu pro zemské dávky odhad nemovitostí k vůli vyměření dávky z přírůstku hodnoty. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že pro soudní odhady k vůli vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, jež se provádějí řízením nesporným, platí jiné předpisy, než pro odhady nemovitostí v řízení sporném. Právě naopak platí podle § 272 nesp. říz. i pro nesporné odhady, pokud nesporné řízení nemá zvláštních ustanovení, předpisy procesních zákonů, nyní tedy civilního soudního řádu a exekučního řádu, zvláště také jejich ustanovení o provádění a o zhodnocení znaleckého důkazu. Odhadní řád pro nemovitosti ze dne 25. července 1897, čís. 175 ř. zák., jest jenom podrobným provedením těchto předpisů podle zákonného zmocnění uděleného v § 144 ex. ř. Odhady téže nemovitosti k témuž dni nemohou se od sebe podstatně odchylovat, ať jsou provedeny v řízení sporném, nebo nesporném, neboť skutečná obecná cena nemovitosti, jež se podle § 306 obč. zák. zjišťuje odhadem, jest jen jedna. Odchylují-li se výsledky odhadů přece podstatně od sebe, jest to důkazem jejich nesprávnosti. Podle § 2 čís. 6 nesp. říz. bude soud povinen, by přihlížel k dřívějšímu odhadu a dbal jeho výsledku při zhod-